

стжнница“, г. Михайловски противопоставя:

„Нашата всепрѣсвещенна българска национална църква“. „Тя е израснала изъ душата и кръвьта на българския народенъ гений. (Единъ народенъ гений съ душа и кръвь, надали всѣки ще разбере шо значи туй?). **Тя е отражение на българската народна съвѣсть.** Тя е неотемлима частъ на оная цѣлостъ: правдини, вѣрвания, стрѣмежи, идеали, исторически възходъ къмъ всичко сѣйно, истинно и добро—въ кратцѣ неотемлима частъ отъ това което наричаме **българщина**“¹⁾.

Всѣки религиозенъ чловѣкъ разбира че вѣрата е нѣщо което иде отъ Бога, понеже само Богъ може да покаже пѣтьтъ на вѣчното спасение, крайната цѣль на всѣка душа.

Единъ християнинъ приема вѣрата си отъ Исуса Христа; а тази *вѣра* трѣбва да е *нѣщо общо*, нѣщо отъ което всичкитѣ чловѣци да се ползуватъ.

Обществото основано отъ Исуса Христа за да ни прѣдаде неговото учение, неговата вѣра, ще бжде едно. Това общество—Църквата—учи истината. Истината не се промѣнява споредъ климатътъ. Не можемъ да кажемъ: Оттатъкъ Адриатическо море, онова учение е истинско; Исусъ Христосъ го е прѣдалъ; а отсамъ, има друго учение противно на първото, но и то е истинско, Исусъ Христосъ го е прѣдалъ.

Съ една дума:

Истината иде отъ Бога; тя е една. Тази истина не може да има противорѣчиво тълкувание. Впрочемъ обществото което ще ни прѣдаде истината въ вѣрното ѣ значение, трѣбва да иде отъ Бога; слѣдователно да бжде едно.

¹⁾ „Дух. Проб.“ бр. 4, стр. 2.